

**Pesmi o domu
in domovini**

Kuntner
Tone

TU SEM JAZ
DOMA

Tu sem jaz doma, prijatelj moj,
med temi podivjanimi drevesi,
med temi neobdelanimi polji,
na teh zaraščenih poteh . . .

Ker moje sanje so rojene v teh bregeh
in v teh bregeh so našle smrt.
Prerasle so jih trn, osat, kopriva.
In sredi njih leži moj hram podrt.

Vstopiva!

VEDEL SEM

Vedel sem, da najdem razdejano domačijo,
mrtva polja, podivjano rast,
da pridem kakor tujec v tuji svet.
In vedel sem, da taka srečanja bolijo.

Vendar me je gnalo v past srce,
ki gre le tja, kjer sanje se godijo.
In moje se vsak čas le tu gode,
pomešane z resnico tistih dni,

ko je še stala domačija,
ko so rodila polja
in so bile poti.

In razdejan še sam sredi vsega
sem bolj kot nekdam tu doma.

ŠE ZMERAJ   Še zmeraj si mi dom in domovina
SI MI DOM   in vse, kar je od tebe,
mi je bolj kot kdaj domače.

In kot si me vabila včasih, sina,
me vabiš k sebi zdaj,
ki te z isto silo ljubim,
le nekoliko drugače.

In sem ti bližnji, ko si razvalina,
zaraščena s koprivami in trnjem
in ko ti v prsih gnezdijo strupene kače.

KAJ VENDAR   Kaj vendar iščeš v teh ruševinah,
IŠČEŠ   kjer pokopana preteklost leži
in kjer le kamen najdeš in molk?

Kaj vendar iščeš v teh ruševinah,
kjer korenini in raste sedanjost
in kjer se le raniš v živem trnovju?

Kaj vendar iščeš v teh ruševinah?
Iščeš prihodnost?
In sebe v njej?

ČE BI GLEDAL   Če bi gledal le z očmi spomina,
ko v bolnem srcu gnezdi še tujina,
bi bil tujec na domačih cestah,
v domačih mestih in vaseh
in bi zablodil na zaraščenih poteh . . .
In ne bi videl v mrtvem domu doma

in v mrtvi zemlji živega življenja
in bi se ne spoznal v ljudeh.

Če bi gledal le z očmi spomina,
ne bi vedel, da si moja domovina.

TA MAJHEN SVET Ta majhen svet
ti je bil premajhen svet,
da si odšel od tod.

In kar si hrepene iskal,
si iskal drugod.

Le po sadike si prišel domov
in po družino.

Zdaj imaš v tujini dom
in doma tujino.

STOJI DOMAČIJA Stoji domačija, stoji domačija
brez strehe in brez zidov
in njeno pozabljeno ognjišče
je shajališče duhov.

Tja pojdeš sam —
kot na obisk svojim najbližjim
v tišini grobov.

Vsakič bolj sam
in vse bolj bolan.
In vsakič praviš,
da pojdeš domov.

TAM NI NIČESAR Tam ni ničesar,
kjer je stal dom.
Je le še znak v zemljiški knjigi,
ki označuje hišo.
In kar je včasih hiša bilo,
je zdaj vzdano v druge domove.

Tam ni ničesar.
 Je le še gomila,
 ki je ob rušenju
 vase skrila
 vse,
 kar je dom.

SINOVOMA Sinovoma
 ne bom pokazal svoje hiše ruševin,
 Kajti v njih ni njune sreče
 in ne njunih bolečin.
 V njih ni njunega življenja,
 v njih ni njunega srca, —
 v njih je le krvi spomin.

To ni njun porušen dom.

Njun dom je, kar jaz zgradim.
 A jaz gradim na novi temelj
 novo hišo, novi dom,
 ki ne bom mu gospodar, —
 le zidar
 in hišni duh
 in na mizi lačnim kruh.